

ACSAI ROLAND

A szív rianása

Megállni a befagyott Balaton partján,
Lélegzetvisszafojtva nézni a holdbéli tájat,
Egymásra mosolyogni, felcsatolni a korcsolyákat,
És kézen fogva siklani a boldogságba –
Így kellett volna történnie.
Megtanulni hátrafelé korcsolyázni:
Visszafelé az időben, nem a gyerekkorig,
Csak néhány hónapot, odáig,
Amikor mellette fekvé azt kívántam:
„Bárcsak megállna az idő!”
De tavasz jött, nyár ősz, és újra tél...

A jég egyre karcosabb lett.
Minden kör után veszített simaságából.
Elfogyott a forralt bor, a tea, a cigaretta.
Nem volt termosz, ami megőrizhette volna
A szerelem melegét.

Aztán este lett, és néhányan elhatározták,
Hogy átkelnek a túlpartra. Akkor még nem tudtam,
Hogy éjszaka rám is ugyanolyan veszélyes
Átkelés vár, ami csak kudarcot tartogathat,
Mint azoknak, akik egy szál elemlámpával a kézben
Visszafordultak a Balaton közepéről.

A hátamon feküdtem. Tudtam, hogy nincs tovább.
Viharos szél csapkodta ütemesen a spalettákat.
Pascal istene még a szokásosnál is jobban elrejtőzött.
Aztán valami mennydörgés-szerű zajra riadtam:
A megfagyott szív rianására.

A hozott anyag

Teste, a hozott anyag,
Olyan akár a vakab-
Lak. Hagyja, hogy vigye.
Szétnéz: nincs semmilye.
És nem érti, hogy hogy a gecibe
Került éppen oda. Éppen ide.

Semmit nem ad

Nézi, ahogy ez a kurva
Nap körét lassan lefutja,
Vagy épp gyorsabban.
Rákönyököl valami pultra,
Hullhat a lomb halkan,
Mintha nem volna súlya,
Vagy rügy fakadhat -
Semmit nem ad, nem adhat.